

RMK I. 702/a

HISTORIA
AZ
VOLTER
KIRALYNAK

Az Francisco Eneke notajára.

Lőcsén, Nyomtatottat 1646. éztendőben.

Olafz a csudalkozhatók, Afz-
 zony házasfoknak példájul adhattatok.
 Az olafz Országnak egy szégesetibé, Az Vésüle hegyi-
 nek ökerületiben, Nagy fok szép városok vadnak öfke-
 riben, Esjeleszín népek laknak az mentiben.

Azt egészlen az kik be szállottak vala, Kolcsos váro-
 sokat raytaraktak vala, Olafzot nevezik azt Pechamon-
 tának, Magjartul módhatyuk úgy mint hegy állyanak.
 Az földnek egy részéki vált ő magának, Kitérgült
 mondnak a Solucianak, Szekes helye most is a Marko-
 lapfagnak, Sok kolcsos városok annak udvarának.

Ezt az Ifiu Vóltér egyikor bírja vala, Szép termere né-
 ki mint vitéznek vala, Minden nemzetivel híres neves
 vala, De maga tartással díszes s ékesb vala.

Mulatfag kedvenc nem mindenkel vala, Vadász-
 madarászait igen kedvel vala, Mindenestől magát an-
 nak adta vala, Egyéb mulatfagát hátra hadta vala.

Noha csak egyedül nemzetéről vala, Szabadember
 itat igen feltj vala, Örömet kötelben nem eytheri
 vala, Azért jó ideig nőtelen élt vala.

Regijó barati lokan halgatanak, Sok jámbor hivi
 cse, Jések valának, Városbéli hivi igen bándódnak,
 Felnek hog Vóltértől árvául maradnanak.

Közök elvégezék hogynél, Csódnak, Bátor szívű
 ember arra válszának, Nagy regg egykor eleiben
 állanak

állanak, Mondgyák hog ily szókkal néki szólottanak:

Téged Uram Vóltér fejeként követünk, Kegyelmes
 légi nékünk ha mit szonkban vétünk, Mert miként ma-
 gunkat téged úgy szeretünk, Erre minket hoztat mi
 nagy hűségünk.

Ez idig veled úgy a dícsékedtünk, Ily Urral magun-
 kat boldognak iteltük, De ha az egy dolgot mi meg-
 nyerhetendgjük, Szekes világó boldog népek leszünk.

Hogy ténem magadot marafra gondollyad, Tör-
 nek y házasságban magadot foglallyad, Afzfizonjunkat
 nálunk látnunk adgyad, Kéled Vóltér odajel-
 tet után hadgyad.

Ebben haladekot semmit nem kívánunk, Mert az i-
 dők miként folyo vizek mulnak, Az Ifiufagnak is viragi
 elmulnak, Az yonig utána mint egy farkas ballag.

Az halál penglen leg közelbe halgat, Latod az éle-
 nek Uram Vóltérutat, Hog egy napról m áráclébelek
 mutat, De mind addig vitél hog meg csatarkoztat.

Kegyelmes azért tekimesk önjörgesünk, Paracsola-
 tudban semit meg nem vétünk, Afzonjukat hozzád kit-
 illédöt lelünk, hadgyad meg szerzesé te nekünk veszék.

Azon igen felünk hog egy nap csak el hadtz, őt őst
 utánad igen senkit nem hadtz, Sok jó hivi eider bolgó-
 ban marasztasz, Nagy keserűséget csak reánk szaltasz.

Vóltér jámbor leventéi zivertak vala, Sok jámbor ra-
 nacsán meg maradt vala, Nélokot azon gondolkó-
 dot vala, Ily szóval nékik akkor szolt vala:

Szerető barátim nagy jó neyen vőltém, Tőm akar-
tok hűtő szemben vőltém, De nagy szabadságból en-
gemetki vőltém, Ki az házaságban igen ritkán leszen.

Kez vagjok ti nektek szótokat fogadnó, Es jó tanács-
mal melleje álnom, Nem akarlak titoklen csele-
ni, Af szonyt keressetek merré csak én nem.

Ami jó vagion emberbe világon, Senkitől se-
től csak tőntől vagyon, En így emet most is aze-
hagyom, Minden szerencsémét csak én kívánlom.

Biztam mindékoron kegyelműlegében, Es nem
gyatkoztam semmi szűkfélegemből, Utat találtam
tisztelegében, Miként kellye jánom én cselekedtemben.

Ez ti kívánatok hogy meg házasullyak, En titok-
ebből nyilván meg biztatlak, Akarom tőletek én is eg-
er hallak, Es arról hit szerént ti vallást tégyetek.

Hogya kit keresvén valahul meg lőlek, Vagj szegény
vagj, ha ki ön meg kedvellek, Miként afzótokat u-
gya tiszteletet, n. n. ha Császár le nyavólna ug veg' ér.

Úrok akarattját, n. n. megérték, Es azt köz-
leggel örömeft fel vővők, Es nagy fogadással azt meg e-
rősíték, Mert csak alig várják hogy az napot érnék.

Ott menyegző napot nekik egyet hagyta, Kire őket
mind fel készülnie hagia, Az öröme őket fejenként hi-
vata, Volter hadta napot ki mind igen várja.

Nem mezfize hozzájok egy kis falu vala, Egj néhány
szegény nép kiből lakik vala, Szegény büknek neve az
lankula vala, Az ő szegényiségét isten látta vala.

Annak egy leánya annál több sem vala, Kinek kereszte
neve a Griseldis vala, Termeti szépsége neki ékes vala, de
jó erkölcsével fellyül mullya vala.

Az szegény életnek fanjarságában, Griseldis nő va-
la nagy giorfagságában, Nem ül vala vesztég nagy vastag-
ságában, Semmi gyönyörűség nincs gondolatyában.

De nagy vastagsággal Attyát tartya vala, Annak ő
vénségét ugj taplallja vala, Kéves jutocskáját tőrahay-
tya vala, Rokkáját kezéből le nem hagyta vala.

Onnat haza jővén Parétapít vala, Hozzájok illedő
etket szerez vala, Kemény szalma ágát razogattya va-
la, Kegyesféggel attyát el nyugottya vala.

Az leányra szemét Volter vette vala, Mert azon gya-
korta vadászni jár vala, Nem fátyalanfagsból azt miveli
vala, De hogy emberfege őt viseli vala.

Nagy jólag Griseldben kireytekben vala, Kic az ő
nép nyilván meg nem értet vala, Es embernek is
értet vala, n. n. meg szerette vala.

Marad menyegző nap elközelget vala, Az Meny az-
zony honnan lenne titkon vala, Egy leányzót Volter
keresett vala, Kinek magossága Griseldé egy vala.

Ehez szép ruhákat csénaltatott vala, Szép gyöngy ko-
zorukat fizettetett vala, De az Meny af szonynak csak
hárfem vala, Es minden készület már szerezen vala.

Volter elindula a Nász nép utánna, Mint ha Meny
af szony közel útban vőlna, Es őtet utabá tiszteféggel
látta, Onnat nagy örömmel házában bé hozná.

Gisfeldinek ebben csak híre sem vala, Az minémű
dolgok reá néznek vala, Dolgot ő hazánál meg szerzte
vala, Az kut-foról vizet haza vizen vala.

Attjának kapuján hogy be lépet vala, Hogy egyéb
dolgától meg üresült vala, Leány társával el ki készült
vala, Hogy Vóltér matkáját ő csak láthatnája.

Gisfeldist mentében Vóltér látta vala, Gyorsan öt
néven szólította vala, Attja ha hon volna tőle kérde-
la, Leány tiszteleggel neki felelt vala.

Vóltér neki hagyta hogy ki szólítana, Néminémű dol-
ga neki véle volna, A vén jámbor akkor ki ballagot va-
la, Kézen fogá Vóltér magának így szóla:

Jankula tudó azt hogy szeretz engemet, En-is meg
esmértém jámbor hűségedet, Nem kevés gondomat
közlöttem te veled, Ezt a dolgot tudni akaró te tőled.

Ha te ez dologhoz jó akaró volnál, Es emellé tisztán
örömeftállanál, Hogy engemet kiérték edig Uraltal,
Leányodat hozzám vennem választanám.

Rayta a vén jámbor csak el csudálkozik, Hogy a jó
szerencse házához érkezék, Kegjelmes Istéről neki mel-
toztaték, Nem tud vala megyen szóva ilyen élek:

Semiben különbet én nem akarhatok, A vagj pedig
abá ellértsem tarthatok, A' mit én te neked kedved sze-
rint látok, Mert Uram vagy semit meg né miszolhatok.

Elbemenyünk ketten az Vóltér azt mondja, Gi-
sfeldist ezekről előttem meg kérdgjük, Náz népe meg ál-
la kettő bé menének, Leányal akkoron igjé beszéllének:

Atyád.

Atyád is akarja hogy legy én jegyvésem, Ez napfagrtól
fogva aszszony feleségé, Vagyon toled nekem egy jeles
örödésem, Azt mayd meg gondollyad felesy erre nekem.

Ha te eni magadot ha arra adand, Minden akára-
tod arra szabhatod, Hogy sem ki kedvem et neké meg
nem izged, Rólad mit végezék azt te mind meg állod.

Illjé nagy csudába Gisfeld refzker vala, Magát bator-
agyan nem veheti vala, Mert nagy vendég hazát meg
izallotta vala, Nem kések kérdése így felelt vala:

Ily nagy tisztelegre Ura én magamat, Méltatlának
vélem mind az én hazamat, De haró kelléded te akara-
todat, Nem tartoztathatom én szerencsém.

Soha te ellened nem hogjén mit vetnek, De gondo-
latomban sem nagyon hogjén, Sőt ha paracsolod
hogj halált szedvénék, a' a kis örömeftégedelmes lenék.

Vóltér az szót, Idgya elég az énnekem, Náz-
nek mutatá hol én jegyvésem, Az ki ezt tiszteli barát-
énnekem, Mint Császár leánya ez oly draga nekem.

Öt Vóltér akara hogy levetkeztenék, Régi ruhájá-
ból elfelöltöztetnek, Aranyas ruhában aszszonyok azt
érték, Egy más előt neki szolgálni fienek.

Az Gisfeldis leányt szépen felkészték, Kezzé: tapo-
gatot haját ékesíték, Aráyszal hajakkal közőlek illették,
Szépgyöngy kofzoruokkal fejét ékesíték.

Idő rövid vala hamar felkészték, Ugyá miszemély-
be merrais tettek, A' népek is ötet nehezén ismérték,
De mint aszszonyokat szeretven tisztelék.

Egy

[illegible]

Nem sokáig magát oly jó névben hozá, Hogy nem
csak szomszédok ivakoznak alá, De meg
jönnek vala hozzá, Afzonjok férfiak esu
Eleitől fogván kik ismerik vala, Hog
kinem hiheti vala, Az mely szegény
vala, Hogy az Grisfeldis ö leánya volna.

Minden nagy ékefféig ő benne oly vala, Hogy azt ingyen fenki nem hiheti vala, Hogy az paraszt háznál tanúlhatta volna, De Császár udvarát az ki lakta volna.

Noha vitéz. Völtér zégény nézeter vőn, De ő háza-
faga nagy dicséretes lőn, Belől háza népe nyugodalmas
békes lőn, Kive mindeneknéligen kedves ő lőn.

Sőt annak felelte hog' ő illy jólagot, Ily szegényfeg alatt
evtekben meglátot, Meltatlá bölcs emberekkel min-
ket látot, és mindeneknél ő nagy csudálatos volt.

afszony penigle csak hazát birta. De a kő-
-is nagy bölcsen oktatta, Ura hon nem volran pe-
-tízálittya. Nemes néneknek is haboruít oltya.

Nem egyebet erről népek hísznek vala. Esköztöttek tisztán azt beszélik vala, Hogy az alszonyt menyből Isten adta volna. Az köllég jóvára hogy rea gondolná.

Abben né sok idő mikor bé tölt volna. Áfiszőy hogy
vifelné jelenfege vala. Sok jó birodalma nagy csendelen
vala. De nem sok időre leanyt hozot vala.

Jóllehet az leány oly igen szép vala, De még-is az fiut
inkább vélfik vala, Magzatos voltával inkább nyerte vala,
mind néza népe meg örvendet vala.

B

Az

Az gyermek imáron hogy azt érte vala, Mikor a da-
katól a falatja vala, Volt ernak akkoró kívánsága ju-
ta, Csak a bosh, hogy nem dieséretesb volna.

Az szfzony felefeget hogy meg kefergetné, Es az ő
feget kikeregetné, Addig nem nyughatek mig nem
feget minden feget belölle ki venne.

Elhemenek vala ő agyasházokban, Volt ernak magat
omoruságban, Ily szokat ott eyte szomorú-
sággal, hogy ha hól hánna a szfzonyt ő bánatban.

Azoközben arról hogj meg felekeznek, Hogj mely
zegénységben hazamba be jöttél, Mert ugjan sem illik
ogjel felekezzeél, Regi mi voltodról mai szerécsédrol.

Emlekezzél módóm miként hozzam vőlek, Njilvan
eddet mostá is szeretlek, De anem szfzonyt
edvetnek szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt

szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,
szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,
szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,

De te hied nélkül sem nem mi, Te szfzonyt
mód meg nekem, Az kérdé se reged én emle-
tetlek, Kire othon regeden feleltetelek.

Grüfeldezelet hogj hallotta volna, Ba-
tameg nem indult vala, Nagy szép beszédekkel U-
szollor vala, Magat minden dolgotra bizta vala.

Tied az kislány én is tied vagyok, Mi szfzonyt
szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,
szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,

Vala.

vanok, Egyébtől meg valnom semmitől nem izanok.

Feleletit Volt ernak nagy jó kedvel hallá, De önnön ma-
g n nem tettei vala, ő tekintetiben nagy szomorú-
sággal, Az szfzony ei ől akkor igyen ki ment vala.

Nem szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,
szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,
szfzonyt szeretlek, De anem szfzonyt szeretlek,

Az az szfzonyhoz szolgálgyjel bémét vala, Meg boesás
szfzonyom neki módgya vala, Reám ne nehezítely ugj
könyörög vala, Mert ebben engemet kételessé g hoza.

Nyilvan vagjő nálad szolgálkallapattya, Az engedel-
mesleg kötélben forgattya, Urok parancsolattya kéte-
len futattya, Szólgálattyat lenki nem válogathattya.

Urá hadtanékem gyermekeket fel vegjem, Es az éyjel
ötten oly helyre tenném, Parancsolattyanak kelneké
engednem, Nem mérek gjebet bizonyebbé tennem.

Szóvat akkor ember röviden végezé, Nagy kételessé
dolgot köztök akkor eyte, Kit keferve szfzony eszébe
vehete, Többet ott nem szola az ember vesztégle.

Az emberhez szfzony gjanakodik vala, Mert szeme
állása neki kettős vala, Kétféleges abrázattya szova is ol-
tvan vala, Kis leányát érté hogj vinné halálra.

De könyve szfzónak rayta ne csordula, Csak egy fo-
hászkodást rayta sem mivele, Kit nehezé dayka ne hogj
annya türe, Es nagy vidám képpen gyermeket fel vőve.

B 2

Kis

vala, Aldasat elmondván kezben adta vala.

Az mit Urad hagjot azt te meg szerézzed. Erre kérlek téged hogy gondgját viselleyed, És ő gjenge testét hogy te meg őrizzed. Vad madarakkal ezt te meg ne csejtesd.

Ezt is csak úgy mondom ha meg nem esel, ha meg Uradtól te néked az parácsolatban, A mit te a te kedem soha semmit abbá, A mit ő ellene gondolnék hogy volna.

Gyermekeket felvővé Urához térte, Az felelet milőn neki meg beszéllé, Mint az leányt kezben adta meg jé-lenté, Attya kegyességét ott meg keferité.

De az mit magabá meg tókéllé vala, Abban Völter nem meg nem tágit vala, Azon keménységbe men-tet meg vala, Az ő szolgáljának azt meg hadta vala.

Hogy az kis gyermeket ruhában kötözve, Szekrénybe szegezze, Szólyt feltevé. Nagy lássan és félve Urábá viselné, Gazdag Bononában mentében bé vinné.

Nénye neki vala az Kende Panasz, Szóval úgy kér né hogy fel nevelneje, Mint ha Anyja vala oly ige feltene, Minden jó erkölcsre őtet egyengerné.

Azt jelesen Völter nényétől várnája, Hogy ott kon őtet nála tartanája, Senki ez világon hogy né tu hatnája, Ki gyermeke volna az ő kis leánya.

Az szolgál nem resten ebben eljárt vala, Urától ne az mi hagyva vala, Az aszfonyt az Völter csak szeml vala, Változás kedvében szóvában sem vala.

Régi nagy njájjas szokot nagy gjorsággal, ő Urához való nagy szerelmetesleg, Semmi szomorúság semmi idegenleg, Kis leányról való emlékezetlenleg.

Teljes négy esztendőket ebben tölték vala, Mikoron ő smét nehezkesült vala, Egy fiu magzatot szépen hozot vala, Attyának s barátinak nagy örömök vala.

Ebben két esztendő csak bekérült vala, Gyermekeket Daykától választották vala, Azon esztelenleg Völterra jött vala, Feleségét ism g szolítottat vala.

Rég-oltá értetted az en népeimmet, Mi házaaffágukért reánk neheztesnek, Magzatosbnaq téged jelesen hogy értnek, Ferfi magzatunk latván ugyan meg gyűlölnék.

Mert gyakorta módjak és közöttök kialtyak, Füleml halottara ily képpé zugólnak, Völter holt a után hogy udvarlanának, Az lakulának sok Ünokájának.

Paraszt nemzetrajtuk tehát uralkodik, És minemes házunk nékie léfekszik, Naponként közöttök illjen sok szó eszik, Nem értem ezekből végre mi történik.

Ez népek peniglen nyugalmat akarok, Mert igazán mondom valamit is tartok, Az gyermekről penig igaz úgy gödölök, Mint az nényet ugyan dölára bocsátok.

Ezt ez végre néked idején beszéllem, Nem akarom fziyedtet hirtelen fertenem, Véletlen veszéllvel és keferitenem, Illik nékem ezekről most veled végezmem.

Szóla neki aszföy, Uram mit módhatok, Módásnál egjébbel semivel nem bírok, En te nálad nélkül semmit né akarok, Gjermekben mükámnál többet én né várok.

Nékem és ezeknek mindnjájan Urúk vagj, A' te mar-
haiddal koroskét szabad vagj, A' mit tész mi velünk az ő
kel maradnunk, hatalmad mi raytúk néked oly igé nagy.

Erre nekővesled az én engedelmem, Mert mikor há-
zadnak aytaján béjöttem, Az teruháidat rólam leve-
tettem, Minden akaratom azokkal le töttem.

Hazadnak aytaján viljót hogj béjöttem, Gazdag ru-
haidban mikor elöltöztél, Minden akaratoddal ezeket
rám vöttem, Semmi külömbb nem lam nem viseltem.

Akar mi dologban az mi nem tétzik, Ennékem
minden ugyan azon tétzik, Különböz hozzám
nem ferkezik, Előttem értenem, Minden alkofzik.

Mert te gondolatod jövőn dóm volna, Ha én eszem
arról jövőndöt mondhatná, Hát mi akarnál jövőndö
az volna, Minden akaratom az mellettem állna.

De ha értelmemmel éléb nem vinctem, Te akaratod
dar örömeit követem, Té kívánfagodat adogad meg
értenem, Holtomat kívánod azt is nem restellem.

Tökéletteff gonosz, hogy csudállya, ő feleségéből
kit akart talála, Az gonosz embert hozzá küldött va-
la, Is meg azont hozzá valasztotta vala.

Az ember ő magát igen menti vala, Nagy kételenfe-
gétigen veti vala, Mely nagy gyilkosfagot mivelní kell
vala, Az gyermeket kérvén jelentette vala.

Azszönyöt bánattyát nem menti vala, Maga ke-
rűség által folyta vala, Kezében gyermeket el fel vő
vala, Szent kereszt jegyével meg jegyzette vala.

Fiát

Fiát akkor az embernek ada.

Miként néked hatták járy el te dolgodbá, Meg is igé
kérek ne hadgy égem abbá, Hogj ha lehet leges vegjed
óltalmodbá, Vadak madaraknak ne had szaggatásban.

Gyenge testet ne had foltonként szaggatni, Erté fe-
leletből ideje el mení, Valaszszal Urához el akara térni,
Nem győz vala Volter eleget csudálni.

De azt így jól érti hogj azszöny szereti, Két kis gyer-
mekesét segitsegül menti, Hogj a keménységet aszöy
nem miveli, Vala keménységből de hogj őtt szereti.

Hagya őnnét Volter Bononiában küldeni, Az gyer-
meket adá nényének el teñi, Nényt azon szókkal mint
előszszörkérni, Hogj ne restelneje nagj gödgyát viselni.

Nincs oly kemény ember kinek nem illenek, Szerel-
mes társának ő nagy hűségének, Az ő hozzá való szerel-
meségének, Ily keferűlegén meg nem elégednek.

Szemét Volterról el nem vélzi vala, Azszöy felesé-
gén ha mi jelt láthatná, Ha ő napról napra neki hibe
volna, Változt ő benne semmit nem talála.

Nem szép hír Volterhoz kezde kiterjedni, Gonosz
eye neki mindenét lúthadni, Hogj szerelmes társati-
ga kefergetné, ő édes magzattyát ő el rekkentené.

Mert az gyermekeket nem láthattyák vala, Es ő hol
volmanak nem tudhattyák vala, Ezzel őnnön maga le-
tött hires vala, Gonosz hirté névbé magát hozta vala.

De

Tizenkét esztendő mikor elmult volna, Leány léte
után akkor ő gondolá, Hogy Romában gyorsan köve-
tett bocsátná, Ki Pápától neki egy levelet hozná.

Kivel a nép között ő azt hirdetni, Hogy Romai Pa-
pától volna meg engedve, Ki az ő népének nyugodal-
mára lenne, Első feleségét el hadná mást venne.

Az gorombanépek kik havasban laknak, Igen könnyű
vala azt nekik el hinni, Ebben hire vala ám az Grisfeldis-
nek, Hiszem hogy neheznek tetszik ő szívének.

De miért magában meg tőkélve vala, Minden szeré-
cséjét készen várta vala, Nagy bátorságában meg mara-
dot vala, Az mi vezette tőle urától vár vala.

Másfelől az Völter Bononiában küldte, Rokonsága
kérte gyermeket fel venné, ő maga is pedig élle o-
lennie, Az leánytalittyák hogy házafallenne.

Companit nem resten híveget jelenté, Az leány szí-
vala, ékes szöveget, Hercezszerendős örfélmelléje ültet
Az végezetten a palatya néppel készíté.

Ezenközben Völter szöveget jó erkölcsét, Hogy
getné Afzszony Feleségét, Nem hagyá de inkább
kisebbségét, Öregbiti vala nagy kegyelmeget.

Az kösség láttára elciben hivatá, Ily szöveggel akk
ötet meg szólá, Társaságod nekem magat meg muta-
tá, Nem maradt névén erkölcsöt látván.

D

De most elmérem meg hogy az Urafiag, Se mi nincs
egjéb hane a nagy rablag, Mert nem lehet a mit enged-
nek kívánlag, Avagy mit egyébnek engedne szabadlag.

Az köz népe engé arrakényszerítnek, A Pápa is m n-
dent engedte ezeknek, Hogy más feleséget hoznár, ak
Hercegnekné, Azért én is téged ma utra ereztetek.

Légy azért az régi tőkélletességben, Helt adgy a más-
toknak mindé tisztességben, Egjben hozzád régi ruhád
vigjed meg helybe, Nem állado senki náma szerécsébe.

Grisfeldis felesévfizontja Völternak, Tudtam csak el-
térte te nyájasságnak, Es közöttte nem volt én arva-
fagomnak, Iól érrettem rendit én állapotomnak.

Sőt bizoňjal magá nem hogy házafodnak, magamot
tartottá de csak szolgálódnak, mert né alitottá maga-
mat méltónak, Viselté személyét csak egy udvarodnak.

Esz házban miglő te veled lakoztam, Te akaratod-
ból afzszónak módattá, Isté azt jól tudgya korosként
ugy voltam, Szolga leányodnak magamat tartottam.

Az időket azért hogy én meg számláltam, Mely nagy
tisztességgel veled én lakoztá, Felyeb érdememnél én
azt ugy tartottá, Hálát az Istennek arról nagjot adtam.

Nagj jó kedvel azért kész vagjok végezni, Es örömet
vagjok házához el menem, Holot esek nekem ifjuság-
ban élnem, Ott vénfégemnek is ugyan végét érnem.

Bóldognak módhatom ez elén magamat, Es dicsé-
retesnek én özvegy voltomat, Hogy jeles személynek
módható Uramat, Ezel vigasztaló holtig én magamat.

C

Az

Meny aszfzonymnak örömet adtál, Te
örömet imádol, Te jó min aszfzonym egy
boldog, Es vigan tölte, attól láthatatok.
Itén penigle hol vigan lakoztam, Kedvedet sem
benfőha nem máloltam, Ebbé is te néked engedni
tam, Látod akaratom nékem igaz Uram.
Az én jegi-ruhámot ha el hagjod viñem, A' miném
az volt arról emlékeznē, Es mint én házánál ruhám
vetettem, Tiédbe öltöztem így te hozzád jöttem.
Egyebet én velem nem hoztam te néked, Egjik j
ruhámot meztelenséget, Másikat meg azzal hoz
igaz hűtőt, Ezzel egyetemben az tiszta életet.
Azért im mimódó ruhámból vétkeztem, Gjűrődő
meg adom kivel meg jegizettél, Több gjűrődöt is egj
be helyeztettem, Te agjas házadban ruhádort le tőtte.
Mindē gazdagfagid házi öltözetid, En kénnélál
lort minden ékecslegid, Ki miat rám vőtte minden íre
sége, Kit te adtál vala házadban meg lőlőd.
Atyámok házáról jöttem meztelen, Es méglen h
zámhoz mégyek meztelē, De egy dolog tétzik néken
ugy éktelen, En méhem nép előtt látzik meztelen.
Az te gyermecskeid kibenn nyugodtanak, Es ki miatt
népek read zugódtanak, Ne légjen több oka imár harag
joknak, Uram utat adot immár mind azoknak.
Egy dologra kérlek imár csak tégedet, Nem külö
ben az is ha tétzik te néked, En szűzességemért kit én
oztam néked, Kit imár én haza nem vihetek tőled.

Jutal-

Jutalma elegendő még ha tétzik néked, Minéműimég
ben lakoztam te veled, Csak azt az több közzül énékem
engedgyed, Végy házafodnak kivel mehet fedgyed.

Or Volternak ízem könyvel bé tölte vala, Anyira hogy
nem állhattya vala, Azért aszfzonym elől ő el fordult
vala, Reszketeges szóval alig mondhattya vala.

Az egy ingetske bator tied légyen, Ki én rolam nálad
emlekezetben légyen, Csak alig mondhatta előle el mé
ne, Mert az ő szeméből könnye igen mēne.

Következő ottan mindenek lára, Csak az egy in
getsket rajta meg marasztá, Meztelen lábbal indulá u
tára, Meztelen fővel város kapujára.

Utában fok jámbor őt kéfert vala, Minden ember ő
tet keferüli vala, Az gonosz szerencsét szidalmazák va
la, Ekes esendőségben aszfzonym mégyen vala.

Egy könyve csetlen száraz szemel vala, Aszfzōy hogy
házához haza mégyen vala, A jámbor vén ember azt
nē tudgja vala, Sem csak hírével is ebben nem lőrt vala

Eleitől fogva ő mind kétes vala, Leány házafaga
nem egyenlő vala, Korosként eszében ezt forgattja va
la, Hogy állandó volnáreméntelen vala.

Mert az ő leánya paraszt nem ből vala, Annak társasá
gát Volter meg unája, Nem es ember lelkét kevélység
fognája, Leányát házából ki haigálnája.

Leánya ruháját el reytette vala, Háza szegletiben
kit meg tartot vala, Ki az fok időtől elis avult vala, Hogj
mikor kelletnek ő elő vennie.

C 2

Nem

em annyira értéleánya meg jötét, Mint az véle
népeknek beszédét, Aytája eleiben lassan elkilép
Mezítelen afzfzont ruhával befödé.

Csak számos napiglan Attyánál lőt vala, Egyenes
kölcsben magát tartja vala, Alázatosfagbá magát ho-
dozza vala, Semmi szomorufagnak jele ott nem vala.

Minden jó-erköltsnek nyomdoka ott vala, Kivel ő
Urával élni kellett vala, Mert nagy afzfzonsfagban sze-
gény lélek vala, Alázatosfagnak példája ő vala.

Immár az Compányi-is felkészültek vala, ő menjeg-
zőjének oly nagy hire vala, Egy emberét Panit elől kül-
te vala, Seluciában őtet tudni adta vala.

Völter Grifeldishez az előt ment vala, Egy nappal az
előt szólította vala, Szerelmével afzfzonj eleiben ment
vala, Afzfzonymnak ily szókkal akkor felelt vala.

Az leány ki hólnap én házamnál léfzen, Ebéd-korra
tudó hogy én nálan léfzen, Véle való sok nép vendég-
ségbe léfzen, Afzfzonyok férfiak véle egyűt léfzen.

Azokat jó kedvelkel akkor fogadni, Heljeit minden-
nek rendenként megadni, Meg beszédeket-is tisztessé-
gel venni, Nincs afzfzony házána az ki azt szerezné.

Ezeknek grifeldisnek megfogadgyad helyére ültesséa.
Valamit én néked kedved szerént látok, Afzfzöy mő-
da néki mīdent én meg szerzek, Es mīden jó kedvel aba
én el járok, Sőt nagy kívánfaggal mīdent én cselekszek.

En

En penig ezekben semmit nem restellek, Es nagy fár-
sagot semmit nem ésmérek, Miglen én magában csak egy
szikrat érzek, Mind addig lá hozzád nagy hűfeggel lézek.

Ezt mi helte ki monda, Nafz-népet indita, Házakot
nagy györfön ő meg tisztitata, Minden afzfalokat szép
rendel rakata, Agyakat vettete szolgákat oktata.

Holda kelve imi már csak közel dél vala, Az Compani
mikor el bé jurtak vala, Az leány szépleg kik mind úgy
csudállják, őtse jó erkölcsét látnia kívánnják.

Nem kevesen akkor közöttek valának, Kik jó nevet
r. ilván Volterhez adának, Hogy az házafagot cserélte
vágának, Mert az leány jó vér, es őtse szép annak.

Menyegző készület heveniben vala, Grifeld szorgal-
matos mindenben őtt vala, Ily nagy esettel meg nem
hanyatlot vala, Mert vífelt ruháját nem utállja vala.

De nagy vidámfaggal leányt bé fogadá, Mind az ka-
puiglan eleiben indula, Meg áldá és monda Isten hozza
jóval, En afzfzonymat mind velle valókkal.

Az több vendéget-is mind vigan fogadá, Ekes beszé-
dével őket vigasztalá, De nagy háznak gödgját csak egy
tőre bírja, Minden tisztességet rendenként meg adgya.

Minden ott Grifeldist erőssen csudállja, Ielesben ő
holla vendég nép azt mōdgja, Nagy ékesen szólást hon-
nan ő tanolta, Es nagy bölcsességet kinek illy en szova.

Mindeniknél inkább Grifeld helhez teri, Leányt és az
ihát egymás mellé egyt, Diefrettel őket egy bé fel eme-
lé, Nagy örömmel őket nem elégithet.

Az

Az Vólterrafzralhoz mikor ő leüle, Grifeldreford
fenyőt ő szemének Minden hallottára hogy reá néz-
nek, Mincha nevetnének monda ő menyének:

Istentől reméllem és igen kívánom, Hogy azt k
ben adgya mint én mondom, Nagy szerelme
köztedek látnom, Könjeb lézō nekem azzal én halálo
Erre kérlek téged nagy bizodalommal, Hogy ezt
kefsergéd meg boszszufagokkal, Miként te haborgá
málik aszōnyjal, mert gőgöbbē tartott ifiabb- is ez ár
Mert az mit én tūrtem azt ez nem tūrheti, Mikor
Vólternak Grifeld ezt beszélné, Vólter vidámságát C
feldnek hogy nézné, Tőkélletességet sokszor tekintet
Aszszony kefergését és ő kefergését, Eszében forg
tya minden sok szerzését, Aszszōynak nem látta arra
demlését, Keferülte vala aszszony feleléget.

Tovább nem viheté szive keményiségét, Nagy szépe
szolitaaszszōy feleléget, Elégge meg láttam szivednek
mélyiségét, Szerelmes Grifeldis hozzám nagy hűségét.
Nem

Nem hiszek éghalat mostá olljan embert, Ki az ő há-
zával ugyan cselekedet, Annak hűségéről ily bizonyfa-
got rőt, Az vagy végre mindent ennyire vihetet.

Ezeket hogy mondá szerelmes társanak, Tetzik vi-
dámfaggal való nagy csudának, Ugy mint egy áfomból
fel tamadásnak, Hozzája őlelé foglala magának,

Te vagy az én társom Vólter mondgya vala, Nem lé-
n ennekem egyéb te helyedben, Az kit jegy ésemnek
alítasz vala, Az az teleányod kit el vittek vala.

Az ifjú peniglen kit rokonának mondnak, Azt-is ugj
smérjed mint édes fiadat, Kiért népek Vólterra nehez-
telnek vala, Im mind egyetében most te nálad vadnak.

Hidgyed kit én róla mostá ők véltének, Avagy kik en-
gemet kegyetlenek vélték, Hogy én gonosz voltá az én
jegy ésemnek, Nē voltá kegyetle az én gyermekimnek.

Ezt-is gondolhatták hogy nem karhoztattá, Aszōy
hízasomathánē csak próbáltá, Az én magzatimat fel
nem mészarlottam, De csak egy ideig őket el tickoltam.

Ez szokat Grifeldis hogy hallotta vala, ő nagy öröme-
ben csak meg nem holt vala, Nagy kegyességekben esze
vesztet vala, Drága szolgájának nyakan csüggőrt vala.

Ott való aszszonyok kik ezt láttak vala, Aszszont sze-
reterbőlők mind vőttek vala, Hitván ruhájából verkez-
tek vala, Aszszonyt ruhájában öltöztették vala.

Grifeldist imáron szépen öltöztették, Gazdag szép ru-
hával ötet ékesíték, Szép üdvözlésekkel ötet meg üd-
vözlék, Örvedetes hírával az napot végezék.

Ez végső nap sokkal örvendetesb. vala, Min-
 seggel kedvesb jób. is vala, Hogj né az előbbi r-
 zó nap vala, Nagy egyenésleggel holtig éltek vala
 Szegény Ipanak Völter már ugy tétzik vala, Ho-
 gi eszéből kivettetet vala, De lám ő házában bév
 vala, Tiszteleggel holtig el tartotta vala.

Leányát gazdagon Völter adta vala, Minden-
 seggel arra gondolt vala, Ugyan örökösse fiát had
 la, Menyegző nap ugyan végefzteret vala.

Ezer öt- száz harmincz kilentz esztendőben, E-
 ded Cronikat szerzek így énekben, Istvánfi Pál m-
 vala jó kedvében, Hirtelen indula Király örömében

V E G E.

